

KÉT MINIATŰR

HALÁLOS SZERELEM

Kerékpárral jött. Amikor a teherautó hirtelen rádudált, ijedtében az út közepére kanyarodott. Így történt.

Öreg ember volt már. Köce, az unokája mindennap benézett hozzá a kórházba. Lassan egy hete lesz, hogy nem tért magához.

Köce óvatosan ült le az ágy szélére, és nézte, hogyan folyik el csepenként a fehér folyadék a felfüggesztett üvegből.

Az ápolónő — Erzsike — azt mondta, konyhasóoldat. Köce mereven nézte az öreget, behorpadt szemeit, kihegyesedő orrát, az ágy vasához kötözött gyökérkezzeit...

Állt az udvarukon egy öreg fűzfa. Senki nem tudta, hogy került oda. Vastag törzse rég elkorhadt már. Ágai is feketedtek. De ezen a tavaszon két friss zöld hajtást eresztett. Elduggatták mind a kettőt. Az öreg fát meg lassan széthordják a férgek.

Köce kezdte rosszul érezni magát. Tüdejére rátelepedett a szoba nehéz levegője. A szomszéd ágyon egy szélütéses öreg feküdt. A véresszemű, aki motorral ment neki a sorompónak, kuncogva mesélte, hogy ha rájön a tatára a dili, akkor kiflivel tömi tele az ágytálat, ő meg hiába mondja neki, hogy a kacsatómás ideje majd csak ősszel lesz — a véresszemű röhög, alvadt vérrögökkel a szájában.

Köce szédült. Megkapaszkodott az ágy szélében. Az öreg megmozdult és hangos nyögésekbe kezdett. Köce becsengette a nővért. Álmodozva kísérte mozgulatait. A frissen vasalt köpeny suhogása, a lány kellemes szappanillata elbódította Köcét. Megragadta az előtte hajladozó derekat és maga mellé húzta Erzsikét. A nővér nem tiltakozott, csak csodálkozva emelte rá nagy fekete szemeit. — ugyan! ugyan! — később ezt mondta: — gyere! most újból elaludt! Köce a nővér szobájában feküdt. A mennyezetet nézte. Könnyűnek érezte magát. Erzsike bejött. Ruhája vasaltan suhogott. Odament az ágyhoz. Leguggolt Köce mellé. Elhajolt a csók elől.

Köce megsértődött. Erzsike nem emelte föl a fejét, úgy mondta: — az előbb nem elaludt, hanem meghalt... „vajon megfakadnak a fűzfavesszők?” — Köce öltözködni kezdett...

EMBER TERVEZ...

Bertalan üres szemekkel állt a zuhanyozó rekeszben. Az üresség susogó kockáira kövér cseppek gurguláltak. Belépett a forró víz alá. „Vikend — Hülyeség. Munka — hülyeség.”

Arcát a zuhanyrózsára tartotta. A vízfüggönyön keresztül fogta szemébe az oválisan nehezedő mennyezetet.

Fehér göbök dudorodtak rajta. Megannyi mell. „Szerelm — erotika — hülyeség”.

— Acél fémcsikorgása cementlapon. Csokornyakkendős csontváz állt az ajtóban. Kezében géppisztoly. „Halál — hülyeség”.

G., a munkás egy székre tette a pumpát és vetkőzni kezdett.

Bertalan lehunyta a szemét — úgy várta, hogy széthasogassák az üveggömböt körülötte.

— Letelt?

— Akár magának.

G. hangos fújtatással csutakolta magát.

— Mivel tölti a hétvégét?

— Mivel hogy az következik.

G. éppen a lábujjait szuszogott. Pocakja rágyűrődött csupasz combjaira.

„Ha fellökném, nem is hinné, hogy én voltam, értetlenül nézne a vizenyős szeméivel — hülyeség.”

Ezer ló jött. Feltartózatlan dübörgéssel. Szikrázó patáikkal kikezdték Bertalan bordáit. Főlszakították a vizesen bongó csöndes katlant.

Felbúgott a gyár szirénája. A munkások nevetése begurult a zuhanyzóba.

A buggyanva ömlő szavak felkúsztak a vizes falakon. Besurrantak a csövekbe és sístergő cseppekben ömlöttek Bertalan arcára, hátára, lábainál őrségbe gyűrűztek és eltűntek a sötét lefolyóban.

— Ma este egy nagyot sörözök, utána holnap délig fel sem kelek.

— Pecázni megyek a haverommal. Viszünk egy csomó piát. Majd halászlét főzünk.

— Kirándulni megyek a csajommal. Egy hete szedtem fel. Azt mondta szűz.
 — Megkapálom a krumplit otthon, ha fáradt vagyok, mindig jobban kívánom az asszonyt.
 — Holnap egész nap zabálok. Bözsi két tyúkot vág le.
 — A fiamhoz megyek ebédre. Most vettek tv-t.
 „Hülyeség.” A kibomló törülközőkből előhőpölygött az otthoni csönd.
 — Hatalmas sörös medencében fehér asszonyi, pirosra sült állati combok hullámoztak, krumpli alakú halak fickándoztak.
 „Holnap?”, holnap gondolkozni fogok valami okos dolgon, vagy kifekszem a napra. Nézem majd ahogy a felhők az eget tisztítják. Vagy egyszerűen nem csinálok semmit. Semmit — hülyeség.
 És igaza volt, mert azután az egészből nem lett semmi: rájuk robbant a fürdőkazán.
 Akik nem tudtak semmiről — csodálkoztak, hogy Bertalan temetésén annyi kötözött, ragtapaszos ember van.

KOSZTA ROZÁLIA: GYULAI HÍD